

CHANG KANG MYOUNG

HOMODOMINANS

h ü k m e d e n l e r

DE
X

HOMODOMINANS

Hükmedenler

Orijinal adı: 호모 도미난스

© 2014, Kang-myung Jang

Yazan: Chang Kang Myoung

Çeviren: Tayfun Kartav

Yayıma hazırlayan: Başak Kıran

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea) desteğiyle yayımlanmıştır.

1. baskı/Haziran 2022/ISBN 978-625-8021-70-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı Atmaca

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

CHANG KANG MYOUNG

HOMODOMINANS

h ü k m e d e n l e r

Çeviren
Tayfun Kartav

DE
X

Birinci bölüm

Üst İnsanlar

Sokrates: İstediyini yapabilme gücüne sahip bir insanın deniz yolculuğu hakkında bilgisi ya da tekniği yoksa gemisinin başına ne gelir bilir misin?

Platon, [Alcibiades I]

İdam mahkûmunun sürüklenerek götürüldüğü yerde upuzun kan izleri kaldı. Çon Suran, gardiyanı çağırarak zemindeki kanları temizletti. Gardiyan paspasla zemini silerken Suran, çantasından peçetesini çıkartarak bilgisayara ve kayıt kamerasına sıçrayan kan damlalarını sildi.

Gardiyan öne eğilerek “Kadınlar koğuşunda bir sorun var sanırım. Hemen geliyor” deyip bir sonraki tutuklunun gecikmesindeki sebebi açıklarak odadan çıktı.

Suran, ensesini ovarak masanın üzerine konulmuş belgeleri okudu. Havalandırması bile olmayan bu tek odada hanidir insan dışkısıyla kan kokusunu koklayarak bulunduğundan içinde bir bulantı hissetti.

Kadın, *Sık dişini! Yavaşça nefes alıp ver!* diyerek kendi kendine emir verdi. Keyfi biraz düzelmişti.

Sıradaki tutuklu Riyang Meymey, geçen yıl yakalanmış bir uyuşturucu suçlusuydu. Liaoning Tieling şehrindeki uyuşturucu şebekesinin bir üyesiydi. Meymey’in kocası ise bir acente işletiyordu. Bu çiftin müşterileri gizli bir odada hep birlikte esrar çeker, Meymey de üzerine bikini giyer ve bu odaya girip çıkarak ortamı coştururdu.

Birlikte ölüm cezasına çarptırıldığı kocası geçen ay idam edilmişti. Kadının da beklenildiği üzere, altı ay içerisinde idam edilme olasılığı yüksekti. Yirmi iki yaşındaki Meymey, dört yaşındaki oğlunu hapishanede büyütmekteydi. Suran, bu kadının oğlunu da onunla birlikte çağırtmıştı.

Kapı açıldı ve mahkûm üniforması giymiş Meymey, oğluyla beraber içeri girdi. Meymey, saf görünüşlü bir güzellikteydi ama göz bebeklerini bir yerde sabit tutamıyordu ve aşırı derecede endişeli bir tavır sergilemekteydi. Gürbüz erkek çocuk güzel bir kazak giymişti. Yapılışına bakılırsa Meymey'in ya da koğuş arkadaşlarının hapishanede ördüğü bir giysiye benziyordu.

Suran, Meymey'i yerine oturtuktan sonra kafasına kulaklığı geçirtti ve bileklerine kalp atış hızı ölçüm cihazını taktırttı. Meymey'in beyin dalgaları bilgisayarın ekranına yansdı. Bunlar, yukarıdan aşağı doğru irice titreşen dalgalar görünümündeydi.

Suran, kayıt kamerasının düğmesine bastıktan sonra "Sakin ol! Yavaşça nefes alıp ver!" diyerek birkaç dakika önce kendisine verdiği emri Meymey'e de verdi.

Mahkûm biraz sakinleşince Suran, önceden hazırladığı soruları sırasıyla sordu. İlk bölüm *bir bacağına kaldır, ailevi durumundan bahset* gibi basit içerikliydi ama sonlara doğru soru ya da emirler gittikçe çetrefilleşti. *Karmaşık yoga hareketi yap! Ya da tam üçüncü yaş gününde olanları hatırladığın şekliyle anlat!* diyen talimatlar da vardı.

"Kopenhag yorumunu açıkla!" sözünü duyunca Meymey, "Kopenhag, Almanya'da bulunan bir şehrin adıdır ve Kopenhag yorumu ise bu şehirde yapılan ünlü bir duruşma kararıdır" diye cevap verdi. "Elinle dokunmadan kalbini durdur!" emri karşısında kadının nabızı dakikada elli atışa kadar düştü.

Suran, kollarını yukarı uzatıp gerinerek Meymey'i yerinden kaldırttı. Şafak vaktinde havaalanına ulaşmıştı ve on saatten fazla bir süredir aynı testi yaptığından bedeni kaskatı tutulmuştu. Artık geriye kalan talimat iki taneydi.

"Sağ elinle sol gözünü deşerek gözyuvarını çıkar!"

Meymey'in beyin dalgalarının salınımı, dar ve şiddetle titreşen bir biçimde hızla değişti. Yerinden kalkan Meymey, tir tir titreyerek sağ elini sol gözünün üzerine kadar getirdi getirmesine ama bir sonraki harekete cesaret edemiyordu. Koltuk altları ıpsıslak olmuştu. Suran tekrar etti:

“Sağ elinle sol gözünü deşerek gözyuvarını çıkar!”

Meymey bir süre tereddüt edip dururken derin bir nefesle beraber parmağını göz yuvasından içeri soktu. Optik sinirlere bağlı sarkık gözyuvarını çıkarması bir dakika kadar sürmüştü. Kadın ancak gözyuvarını çıkardıktan sonra nefes nefese kalarak ağlamaya başladı ve sağ gözünden yaşlar, az öncesine kadar yerli yerince olan sol göz yuvasından ise kanlar, yanaklarından süzülerek aktı.

O zamana kadar şaşkınlıktan sesi soluğu çıkmayan erkek çocuk, inanılmaz bir şekilde avazı çıktığı kadar çığılığı bastı. Tiz çığılık sesi, dar sorgu odasında birkaç defa yankılandı.

“Gözyuvarını masaya koy ve iki elinle şu çocuğu boğazından sıkarak öldür!”

Suran, bir sonraki emrini vermişti. Meymey ise bu emir karşısında ağlamayı kesti. Kadının yüzü asık bir şekle dönüştü ve en sonunda yüz kaslarında bir gerilme oluşmaya başladı. Suran, odanın bir köşesine doğru el altından geriye adımlayan erkek çocuğa “Dur!” dedi. Sakin bir ses tonuyla devam etmek kolay değildi.

Meymey, hâlen görünmeyen bir güçle savaşmaktaydı. Kadının bütün bedeni, deli gibi bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Tek göz yuvasından kan akar vaziyette acıyla pençeleyen Meymey’in bu görüntüsü, sanki insanı değil de başka bir varlığı çağırıyordu. Suran, sakın bir şekilde soru listesinde yazan talimatı tekrar okudu.

“İki elinle şu çocuğu boğazından sıkarak öldür!”

Meymey, inleyip dururken birkaç defa soluk soluğa kaldı ve ayaktaiken olduğu gibi kustu. Ekşimsi sıvı, Suran’ın bilgisayarını ile kayıt kamerasına ve elbisesine sıçradı. Meymey’in mahkûm üniforması kan, ter, gözyaşı ve kusmukla sırılsıklamdı.

“İki elinle şu çocuğu boğazından sıkarak öldür!”

Bu kez Suran’ın sesi de biraz titremişti. Tir tir titreyen Meymey’in elleri, oğlunun boğazına yöneldi.

* * *

“Şef Okamoto denen adamı ne yapalım? Rüşvet alacak ya da yolsuzluk yapacak birisi de değil. Yalnızca ‘sıklıkla şüphelilere bağırıp çağırması’ etrafta konuşulan tek kötü yanıymış.”

Dedektif Gondo’nun sorusuna karşın Amir İşikava, avuç içiyile başının üzerine iyice bastırdı. Bu, başı ağrıdığında yaptığı bir alışkanlığıydı. Eşi, *tepende saç kalmayacak* diyerek azarlardı ama bu huyu bir türlü düzelmedi.

“Yalnızca o salak herifler olmasaydı, şüpheden uzak diye öylece rapor ederdik, olur biterdi. Hayret bir olay yahu!..”

O salak herifler sözü, Tokyo Polis Departmanı’ndan sadece iki blok ötedeki Marunoichi Karakolu’nu işaret etmekteydi. Suçunu itiraf etmeye gelen adı sanı belli, aranan kişiyi Marunoichi Karakolu’ndaki görevli personel “Yıl sonu olduğu için meşgulüz, daha sonra gel!” diyerek evine göndermişti. Bu olay, sonradan basına yansınca da emniyet müdürü disiplinin arttırılması için bizzat talimat vererek harekete geçmişti.

Amir İşikava ile dedektif Gondo, Tokyo Polis Departmanı’nın Denetim Birimi’nde görevliydi. Bunun bir ekip çalışması olduğu kadar, adil bir şekilde çalışılması gereken bir iş olduğunu herkesten iyi biliyorlardı ama yine de emniyet müdürünün talimatı, üzerlerinde ağır bir baskı oluşturuyordu. Bu dönemde takibe alınan polis, fazlasıyla şanssız sayılırdı. İşte bu şanssız polis de Mejiro Karakolu’nda emektar bir dedektif olan şef Okamoto’nun ta kendisiydi.

Fuji Ailesinden iki kadın cesedinin bulunmasından on beş gün önceydi. Bir vatandaş, on dört yaşında bir erkek çocuk olan Sısimi Fuji’nin, tüm vücudu kanla kaplı bir durumda, meskûn bölgedeki ara sokaklarda gezindiğini görüp polis merkezine ihbar etmişti. Tam da o sırada görev yerinde bulunan şef Okamoto, bu vakayı üstlendi. Acil bölümdeki asistan doktorun ancak Sısimi’nin gömleğini çıkartıp kanları temizlemesiyle çocuğun vücudunda herhangi bir yara dahi olmadığı anlaşıldı.

Çocuk ciddi bir hafıza kaybı belirtisi gösteriyordu. Kendisinin kim olduğunu bile hatırlayamıyor gibiydi. Polis merkezine geldi-

ğinde de adına, üzeri kanlı vaziyette yolda gezinmesinin sebebine ya da kanın nereden bulaştığına dair adamakıllı bir açıklama yapamadı. Bu sırada polis memurları kan izlerini takip ederek Sısimi'nin evine ulaştılar ve villada ninesi ile annesinin cesetlerini buldular.

Cesetlerin ikisi de salondaydı; Sısimi'nin ninesi Kaciko Fuji bıçaklanmış, annesi Emiko Fuji ise vücudunda herhangi bir yarası olmaksızın ölmüştü. Daha sonraları Sısimi'nin bedenine bulaşan kanın Kaciko Fuji'ye ait olduğu kesinleşti. Sısimi'nin babası Kiyoshi Fuji ise geçen yıl denizde suyla oynarken boğulmuştu. Bunun üzerinden henüz bir yıl bile geçmeden bu evdeki ailede, bir ortaokul öğrencisi olan Sısimi dışında, neredeyse herkes doğal olmayan yollardan ölmüştü.

"En son otopsi raporu geldi mi?"

Gondo, otopsi raporunun kopyasını bulup İşikava'ya vererek "Evet, ama en başında varılan tahmini sonuçtan farklı bir şey yok" dedi.

Emiko Fuji'nin ölüm nedeni beyin enfarktüsüyümüş. Kaciko Fuji'nin boğazını kesen ölümcül aletin, elindeki yemek bıçağı olduğu doğruymuş. Bıçağın giriş açısı ya da boğazda kalan tereddüt kesiklerine bakılacak olursa kadın kendi boğazını kesmiş gibi.

Mejiro Karakolu; birilerinin, gelini ve torunu rehin alıp Kaciko Fuji'yi kendini öldürmeye zorladığı ya da aksine Kaciko Fuji'nin kendi boğazına bıçağı dayayarak gelinini ve torununu tehdit ederken kazara ölmüş olabileceği varsayımını ileri sürmüştü.

İşikava, "Ölüm saatini biraz daha belirgin hale getirememişler mi? Kimin önce öldüğü bilinemez miymiş?" diye sordu.

"Bilmiyorlarmış. Adli tabip, kendi kanısı doğrultusunda gelinin önce ölmüş olabileceğini söylemiş."

"Nedenmiş?"

"Gözünün etrafı kanlıymış. Eğer kayınvalidesinden daha fazla yaşadıysa kendi yüzüne bulaşan kanı silmesi gerekmez miymiş?"

Komşuların ifadelerine bakılırsa Kaciko Fuji bunaltıcı derecede iyimserdi; her ne kadar oğlunun ölümüne hüzünlenmiş olsa da

pek öyle intihar edebilecek birisine benzemediği söyleniyordu. Ailenin reisi Kiyoshi öldükten sonra evde çalışan birisi olmadığından gelirleri kesilmesine kesilmişti ama hemen geçim endişesine kapılacak bir durumları yoktu. Adli tabip raporunda Emiko Fuji'nin hayattayken kalp durumunun normal olduğu yazıyordu.

Aslında bu olaydaki en garip kısım, ne Kaciko Fuji'nin ne de Emiko Fuji'nin ölümü değildi. İlgili polis merkezi tarafından çözülmesi gereken olayın, Tokyo Polis Departmanı'nın Denetim Birimi'ne kadar gelmesinin nedeni de buydu. Okamoto'nun en önemli tanık ve hatta belki şüpheli bile olabilecek çocuğu, adamakıllı sorguya dahi çekmeden salıvermiş olması en büyük sorundu.

Çocuk mağdurlara özel sorgu odasındaki Sısimi Fuji, yıkanıp kıyafetlerini değiştirdikten sonra Okamoto'ya polis merkezinden dışarı çıkmak istediğini söyledi. Kapalı devre kamera sisteminde Okamoto'nun polis merkezinin ana binasının ön kapısına kadar Sısimi'yi yolcu ettiği görüntü kayıtlıydı. Ekrandaki Okamoto'nun sakın bir yüz ifadesi vardı. Okamoto, Sısimi'nin ifadesini almak şöyle dursun, ne iletişim bilgilerini kaydetmiş ne de fotoğrafını çekmişti.

Okamoto'ya göre Sısimi fazlasıyla tekinsiz bir tavırla *kafasına saç bandı takan bir adamın* eve girerek ninesiyle annesini öldürdüğü şeklinde bir ifade vermişti. Bu, şu ana kadar olaya dair tek tanık ifadesiydi. Okamoto "Şüphelinin nasıl biri olduğunu, genel itibarıyla ne yaptığını sordum ama çocuk, yalnızca 'kafasına saç bandı takan o adamı yakalayın!' diye ağlayarak haykırdı" dedi.

Okamoto, Sısimi'yi serbest bırakmasıyla ilgili teftiş ifadesinde neden öyle davrandığını kendisinin de anlamadığını itiraf etti. "Sısimi 'Gideceğim, bırak beni!' deyince, neden bilmiyorum, onun sözünü yerine getirmem gerektiği duygusuna kapıldım" şeklinde tuhaf bir açıklamada bulunmuştu. Eşiyle uyumsuzluk yaşadığı bir sırada içler acısı olay yerini görerek bir anda sinirlerinin bozulmuş olabileceği ise Okamoto'nun kendi görüşüydü.

Polis merkezinden çıkan Sısimi'nin sırta kadem basmasının üzerinden on beş gün geçmişti ve kimse onun nerede olduğunu

bilmiyordu. İşikava, arka sayfadaki rapora yapıştırılmış Sısimi Fuji'nin fotoğrafına bir daha baktı.

"Küçük bir çocuk nasıl da böyle ürpertici görünebilir?.."

İşikava'nın bu sözünü duyan dedektif Gondo, "Babası öldükten sonra çektiği bir fotoğraf olamaz mı?" diye karşılık verdi.

"Öyle midir?"

İşikava başını kaşdı.

Gondo "Babasıyla arasının epey iyi olduğu söyleniyor, elbette yüz ifadesi asık olacak. Bununla birlikte duyduğum kadarıyla babası öylesine boğulmamış" dedi.

"Nasıl yani? Bu da ne demek?"

"Komşusu, denizde dalgalara kapılan kişinin Kiyoshi Fuji değil de oğlu Sısimi olduğunu söylemiş. Kiyoshi, Sısimi'yi kurtarmaya giderken hayatını kaybetmiş. Neden? Hani vardır ya, rip akıntısı mı ne, onun yüzünden. Kurtarma görevlileri bu ikisini birlikte denizden çıkarmışlar ve babası çoktan ölülmüş. Küçük çocuğun suyun içinde babasının cesedine basarak ayakta durmuş olabileceği düşünülüyor. Bu görüşe bakılınca, kim olursa olsun, kendisi yüzünden babasının öldüğü düşüncesine kapılır elbette."

Beyaz Maymunlara Duyurulur!

Yeteneğiniz sınırlıdır.

Bilinç kontrol yeteneği, yalnızca iki buçuk ila dört metrelik bir yarıçap içerisindeki kişiye anlık bir etkide bulunur. Hedefin dört metreden fazla uzağa düştüğü durumlarda bilinç kontrolünün çalışması bugüne kadar hiç görülmemiştir.

Bu yeteneğinizi iyi kullanırsanız bir kuyumcu dükkânını soyabilir veya bir film çekim setine girerek güzel bir kadın oyuncuyla geceyi birlikte geçirebilirsiniz. Ancak daha kuyumcu dükkânından ya da film çekim setinden çıktığınız anda dükkân sahibi ile film çekim ekibi *Nasıl oldu da bu heriflerin emrine uyduk?* diyerek merak etmeye başlayacaklardır. Suçunuz ise kapalı devre kamera sisteminde olduğu gibi kayıtlı kalacak ve yüzünüzü hatırlayanlar da epey olacaktır. Hiç kuşkusuz polis de peşinize düşecektir.

Bununla beraber, yeteneğiniz her zaman her yerde sergilenmez. Beyaz Maymunlar Birliği bu yeteneği durdurabilen birkaç yöntem geliştirmiş, yönetim kadrosu ve bir kısım üye bunun usulünü paylaşmışlardır.

(Sabahları erken kalktığımda hep hüzünleniyorum. Canım! Sende de böyle olmuyor mu?)

Sabahları kalktığımda uyukluyorum ama hüzünlenmiyorum.

(Hani bazen yolculuğa çıkmak için erkenden kalkılır. O zamanlar da hüzünleniyorum. Gökyüzünün koyu maviliğini gördüğümde içim daralıyor ve dayanamıyorum. Yüreğim delinmiş gibi oluyor.)

O renkte gökyüzüne bakınca benim de hüzünlendiğim zamanlar var elbette.

(Evet, işte o!)

Ahn Şihun “Evet, işte o!” diyen sesle birden irkildi. Ne uykulu ne de uyanıktı. Bir eliyle yüzünü kapatmış, yatağın kenarında bir süredir oturmuş dururken kalkıp mutfağa doğru yürüdü.

Hava hemen karşı taraftaki bina görünmeyecek derecede puslu- luydu. Shenyang şehrinin hava kirliliği, Seul ile kıyas bile edile- mezdi. Tıpkı vahiy kitabındaki bir sahne gibiydi. Sisli gökyüzünde Güneş, kızıl bir noktaya benziyordu. Buzdolabını açtı; içme suyu almamıştı, içecek çay bile olmadığını anladı. Gidip su alsam mı al- masam mı diye tereddüt edip dururken dolaptan bir bira çıkarıp şişesinden içti.

(Evet, işte o!)

Shenyang şehrine geleli neredeyse altı ay olmuştu. Nisan’da ilk defa bu şehre geldiğinde yoğun tozu görünce Çin topraklarındaki sarı toz bulutunun farklı olduğunu düşünmüştü. Ancak üzerinden kaç ay geçmesine rağmen gökyüzü aydınlanmamıştı. Haziran’da asayiş polisleri, caddelerde dolaşarak açık havada çöplerin ya- kılmaması için kısıtlama getirdiler. Ağustos’ta ise yollardaki eski araçları takibata aldılar. Ekim ayı gelmiş olmasına rağmen Şihun, her zamanki gibi ölen eşinin sesini işitiyordu.

Toz içerisinde kalan çok katlı binalara şöyle bir bakılacak olsa buranın gerçek bir dünya olduğu hissi asla oluşmazdı. *Alkollü bir sürücünün kullandığı araç tarafından çarpılarak ölen kişi eşim değil de benim ve bu yüzden öteki dünyada bir şehre geldim. Eşim ise her zaman- ki gibi Seul’de, tam da şehirli genç bir profesyonele yaraşır şekilde iyi bir*

yaşam sürmekte... Bu gibi yersiz düşüncelerin üstesinden gelmesi zordu.

“Biz, çöpçatan aracılığıyla tanıştık.”

Tanışmalarını böyle açıkladığında eşi, her zaman sinirlenirdi. O ise eşiyile eğlenmek için inatla bu açıklamayı yapardı. Eşi, kendilerinin aşk evliliği yaptıklarını söyleyerek “İlk başlarda başkasının aracılığıyla tanıştık ama sonrasında epey uzun süre çıktık” diye iddia ederdi. *Epey uzun süre* dediği ise on üç ay bile değildi. Adam, yaptığı teklifi eşinin hemencecik kabul etmesine rağmen evliliği ertelemeye çalışmasının *Bir yıldan fazla çıktık*, sözünü söylemek için olduğundan şüphelenirdi.

Şihun, Guro Dijital Kompleksi içerisindeki bir hastanede aylıkçı bir doktor olarak çalışıyordu. Bu, birçok hastanenin binadaki katlardan birini tamamen kiralayarak resepsiyon masasını, hastane yönetim dairesini ya da enjeksiyon odasını ortaklaşa kullandıkları bir sistemdi. Dermatoloji kliniğinde “Her Salı Botoks Günü, Her Perşembe Dolgu Günü!” yazan bir tabela takılıydı. Civardaki bilişim-teknoloji şirketlerinde çalışan genç hanımlar buraya çok gelirlerdi ve onun üstlendiği tedavi ise genellikle çeşitli lazer uygulamalarıydı.

Şihun, yakışıklı olmasıyla beraber alışılmışın dışında melankolik bir havaya sahip olduğundan genç bayan hastaların kendisine ilgisi fazlaydı. Hastaları tedavi etme tekniği de muhteşemdi. Kırk yaşına varmadan önce uygun kafada bir ortak bularak bir hastane açmak onun hayalimdi. Aylıkçı bir doktor olarak uzun süre çalışmak zordu. Çünkü doktorların yıllık maaşlarının artması, hastane müdürü için külfetliydi. Guro Mahallesi gibi henüz rekabetin çok yoğun olmadığı ve epeyce potansiyel müşterisi olan bir bölge bularak orada küçük bir hastane açıp bu hastaneyi büyütüp şubeler oluşturmak, sonrasında ise sadece hastanenin işletmeciliğini yapıp erkenden emekli olmak onun gelecek planıydı.

Yabancı bir emlak şirketinde çalışan eşinin hayali ise uluslararası bir organizasyonda çalışmaktı. Mesai bitiminden sonra yazılı-

sözlü çevirmenlik yüksek lisans bölümüne girmek için hazırlık için dershaneye gidiyordu. Eşi, “Çocuk yapmayı biraz daha ertelemek olmaz mı?” dediğinde o, “Yapmasak da olur” diye cevap verdi.

“Çocuğumuz olmadan ikimiz güzelce yaşayıp gidelim. Böylesi daha iyi değil mi?”

“Gerçekten mi? Daha sonra pişman olmaz mıyız? Sonrasında sadece çocuğa bakma aşkıyla yaşıyormuş..”

Çocuksuz yaşayacağız! kararını açıkladıklarında adam, etraflarındaki insanların söylediklerine kulak asmadı. Tam aksine ona göre diğer insanlar, zoraki evliliklerini sürdürmek için ya da geçinmek adına çocuk denen bahaneyi uyduruyor gibiydiler.

Adamın evlilik için belirli ölçüde özgüveni vardı. Onlar birbirlerine tam anlamıyla iyi uyan bir çiftti. Tercihleri ve espri anlayışları aynıydı, kültürlü ve anlayışlıydılar. O ise kendilerinin Çöpçatan *aracılığıyla bile olsa hayat arkadaşınla tanışabilirsin* sözünün canlı kanıtı olduklarını düşünüyordu.

Kendi kendine mutlu olduğunu düşünüyordu. Dermatoloji uzmanlığını bir meslek olarak seçmesi, çok sayıda gerçekçi sebepten kaynaklıydı ama çalıştıkça anladı ki bu iş tabiatına uygundu. İş yoğunluğunun fena olmamasıyla beraber sosyal statüsü de tatmin ediciydi. Özellikle insan hayatıyla ilgili ağır iş baskısından kaçabiliyor olması en güzel tarafıydı.

Ve eşi, alkollü bir sürücünün kullandığı aracın çarpması sonucu öldü. Eski model Avante marka bir araç eşine ve eşinin yanında taksi bekleyen bir başka yayaya çarpıp gitmişti. Kapalı devre kamera sistemindeki kaza görüntülerini daha sonra gördü. Araç tarafından çarpılanlar, aracın seyir yönüne doğru savrulmamış, bedenleri çarpma noktasından diklemesine havaya yükselmişti ve bu manzara fizik kurallarını hiçe sayarcasına tuhaf görünüyordu.

Cenazenin nasıl kaldırıldığını dahi hatırlamıyordu. İzin süresince Doğu Denizi'ndeki sahilde amaçsızca dolanıp durdu. Geceleyin kavşağın etrafında durduğunda kapalı devre kamera sistemindeki görüntüler aklına gelir ve bedenindeki tüyler diken

diken olurdu. Aslında bu, ender bir şekilde gerçeklerle yüzleştiği bir andı.

Ölüm izni yedi gündü ve hastanenin müdürü çalışmasının üzüntüsünü unutmamasına yardımcı olacağını söylemişti. Şihun, sekizinci gündün itibaren hastanedeki işine döndü. Revlite ya da Genesis denilen lazer makinelerinin başlığını eline alıp çilleri, sivilceleri ve lekeleri yakıyordu. Adam sakın görünüyordu ama hemen hemen hiç konuşmuyordu. Diğer meslektaşları ve hastaları içten içe ondan çekiniyorlardı.

O yılın baharında hastanedeki işinden ayrıldı. Eşinin ölümüne değil, kendi yaşamına katlanamıyordu. Çünkü "Botoks için üç kişi getirene alın, kaş arası, göz kenarlarından birine ücretsiz uygulama!" ya da "Doğru ürün doğru dozaj... Şaşırtıcı fiyatlarla!" gibi reklam yazılarını her gördüğünde keyfi kaçıyor. Anne ve babası yeni bir eş bulmasıyla ilgili konuştuklarında sessiz sedasız yerinden kalkıyordu. Kendi kendine, *eğer bir çocuğum olsaydı kendimi boşlukta hissetmeyebilir miydim*, diye soruyordu.

Tıpkı hastanedeki işini bıraktığı andaki gibi damdan düşercesine Çin'e gitmeye karar verdi. Tıp fakültesinde öğrenciyken Hudutsuz Doktorlar Birliği'ne üye doktorların, Heilongjiang'da saklanarak yaşayan Kuzey Koreli sığınmacılara yardımlarını konu alan bir belgeseli etkilenerek izlemişti. Yabancı dil öğrenen öğrenciler, genellikle Beijing ya da Şangay'a gidiyorlardı ama o kuzeydoğu bölgesinde ünlü bir okul olduğu söylenen Northeastern Üniversitesi'ni tercih etti. Bu, kuzeydoğudaki üç eyaletin kültürüne alışması içindi.

Çin'e ilk gelişinde, kendisinin birkaç ay sonra Liaoning eyaletinde ünlü biri olacağını tahmin bile edemezdi.

* * *

"Kalk! Bas git şu tarafa!"

Sısımi homurdanır gibi konuşunca tren koltuğunda oturan yolcu, anında kalktı ve Sısımi'ye yer verdi. Yer veren adamın ne yaptığını bilmez, şaşkın bir yüz ifadesi vardı.

Adamın yüzünü görmek hoşuna gitmeyince Sısimi adama "Yan kompartımana git!" dedi. Adam, diğer yolcuları iterek yan kompartımana yöneldi. Etraftaki yolcuların gözleri şaşkınlıktan açıldı. Sısimi "Hepiniz yan kompartımana defolun!" deyince yolcuların çılginca kaçışmalarıyla tam bir kargaşa oluştu. Hıncahıncı dolu trende yalnızca onun etrafında boş yerler oluştu. Sısimi inatla yerinde oturmaktaydı ama içi tatminsizliklerle doluydu. Çocuk, kulaklıkları kulağına takıp cebinden akıllı telefonunu çıkararak müziği açtı.

Madem böyle bir *yeteneği* vardı, neden kafasına saç bandı takan adamı engelleyememişti? Ağlayarak defalarca "Ölme! Ölme! Ölme!" diye bağırmasına rağmen annesi, korkunç bir yüz ifadesi takınarak gövdesini yana devirmişti. Sısimi annesinin göğsüne sertçe bastırarak suni teneffüs yaparken ninesinin boğazından akan kanlar onun bedenini ıslatmıştı.

Çocuğun yeteneği saç bandı takan adama işlememişti. Saç bandı takan adam, Sısimi'den daha fazla yeteneğe sahipti. Saç bandı takan adam, Sısimi'nin hafızasını silerek dışarı çıkmasını emretmişti. Polis merkezinde zar zor bilincini toparladıktan sonra dahi Sısimi uzun bir süre kendisinin kim olduğunu hatırlayamamıştı.

"Suçlu saç bandı takan adam! O herifi yakalamam gerek!"

Sısimi sarhoş gibi "Saç bandı takan adam, saç bandı takan adam!" diyerek anlamsız sözler söylüyordu. Şef Okamoto da bu durumdaki Sısimi'yi tutarak "O adamın nasıl biri olduğunu hatırlıyor musun? Boyu ne kadardı? Yüzünde yara gibi bir şeyler var mıydı?" diye sormuştu. İlk başlarda hayal meyal saç bandı takan adamın yüzü aklına gelir gibi oldu ancak en sonunda sanki görmemesi gereken bir şeyi görmüşçesine bir duyguya kapılınca o görüntü de tamamen kayboluverdi.

"Ufaklık! Hiç mi hatırlamıyorsun?"

Şef Okamoto'nun konuşma tarzı acayip bir şekilde düşmancaydı. Sısimi azami derecede dikkatle düşünmeye çalışıyordu. Muhabtabı emektar bir dedektif ve kendisi ise henüz on dört yaşında bir çocuk olsa da onun sıradışı bir yeteneği olamaz mıydı?

Hankyoreh Edebiyat Ödülü ve Surim Edebiyat Ödülü'nü
kazanan Chang Kang Myoung'dan,
daha güçlü olmak ve kazanmak için tekrar tekrar evrimleşen
yeni bir insan ırkının, "Homodominans"ın hikâyesi...

*"Genler, bizim de bilmediğimiz yepyeni bir **biz** için en gerekli
yeteneği geliştirerek gün yüzüne çıkardı. Bu, başkalarına
hükmedip kendimizi kontrol etme yeteneğiydi.
Bizler, yeni bir türde üstinsanlarız.
Homo Sapiens'in bir sonraki ayağı olan
Homodominans'larız."*

*Adımlarını durdur da ardına bir bak,
Sana gözlerini belertip sırtanlar var!
İşte onlar,
Yaşantına yön veren Homodominanslar!
En güçlü üstinsan türünün doğuşu!
İnsanlığın yaşamı ile güvenliğinin ortaya koyulduğu
Homodominans'ın kanlı savaşı,
Şimdi, burada gözler önüne seriliyor!*

Çeviren: **Tayfun Kartal**

